

sumenterne her i Landet ville anse for at være Pengene værd, og som de ville være vel tjente med. Jeg tror det, og dyrekjøbte Erfaringer, ikke mindst fra Udlandet, tyde paa, at det vil være urigtigt af os længer at staa tilbage paa dette Omraade, tværtimod burde Kontrollen føres endnu videre end foreslaaet i § 8.

Zahle: Naar man i § 2 b. læser, at private Slagterier, selv om de opfyldte de Betingelser for et vel indrettet Slagteri, som Landbrugsministeren maatte kræve, kun kunne faa Lov til at slagte til Udførsel, naar de drive Slagting „i større Omfang“, og naar man ser, at der i § 12 er bestemt, at efter denne Lovs Ikrafttræden kan der i de Kommuner, hvor der er indrettet offentligt Slagtehus, ikke mere oprettes noget privat Slagteri uden et Samtykke fra Kommunalbestyrelsen, som rimeligvis ikke vil blive givet, da Kommunalbestyrelsen, som har anvendt betydelige Kapitaler paa at bygge et offentligt Slagtehus, naturligvis ikke giver Samtykke til, at der oprettes private ved Siden deraf, som konkurrere dermed — synes det mig, at der allerede deri ligger en Hindring for Oprettelsen af Slagterier, som næsten umuliggør, at noget saadant nyt Slagteri kan blive oprettet. Det gør det altsaa til et Slags Privilegium, forekommer det mig, at drive Slagting til Eksport. Jeg tror ikke, at dette er heldigt, og jeg tror navnlig ikke, at det er i Producenternes Interesse, i deres Interesse, som producere de Dyr, som skulle slagtes paa disse Steder. Saadant Privilegievæsen plejer altid at medføre Stagnation, og jeg er bange for, at det ogsaa vil gøre det paa dette Omraade. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at man ogsaa maatte kunne tillade private Slagterier i mindre Omfang at drive Eksportslagteri, naar de i øvrigt opfyldte de Betingelser og de Fordringer, som kunne stilles til vel indrettede Slagterier. Det maa kunne indrettes saaledes, at der ogsaa kan iværksættes Kontrol over for saadanne mindre Slagterier; de maa saa betale en vis Afgift i Forhold til det Antal Dyr, de slagte. En Bestemmelse, som paa lignende Maade forekommer mig at ramme det private Initiativ paa dette Omraade, indeholder § 2, 2det Stykke, nemlig den Bestemmelse, at et Eksportslagteri, som nu har Anerkendelse, vil miste den, saa fremt det gaar over til i det væsentlige at slagte til indenlandsk Forbrug. Dette synes mig at være et Baand paa den personlige Dygtighed hos Lederen af et

Slagteri. Naar der i Spidsen for et Slagteri staaer en Mand, som tillige er en dygtig Købmand, og som hurtigt og klart ser, at medens han hidtil har slagtet for Eksport, vil det nu være mere fordelagtigt for ham — og han vil da ogsaa kunne betale dem, han skal købe Kreaturerne og Svinene af en højere Pris — om han giver sig til at slagte for en Afsætning i Indlandet, saa bør dette ikke straffes med, at Manden ikke derefter senere har Lov til, naar han indser, det vil være fordelagtigere for ham, at vende tilbage til at slagte for Eksport. Naar man først paa den Maade lægger Hindringer i Vejen for at oprette ny Slagterier, dernæst lægger Baand paa bestaaende Slagteriers Ledelses Handledygtighed og deres Frihed til at bevæge sig saaledes, som det købmæssigt anses for at være rigtigt, er jeg bange for, at man opnaar noget, som er modsat af, hvad der tilsigtes gennem dette Lovforslag. Jeg har derfor tilladt mig gennem disse Bemærkninger at henlede Opmærksomheden paa, om der ikke er noget at rette. I øvrigt sympatiserer jeg stærkt med den Tanke, som har været det bevægende Motiv til at komme ind paa de Overvejelser, som ere resulterede i dette Forslag, og som er det, at man skal nedrive de kunstige Mure, som Byerne have bygget op om sig til Skade for Producenterne paa Landet. Jeg skal blot sluttelig tillade mig at gøre en ganske enkelt Bemærkning i Anledning af § 7. Der staaer der, at Overskøn, hvis Afgørelse er endelig, betales efter en af Ministeriet fastsat Takst, af Rekvirenten, hvis det gaar ham imod, i modsat Fald af Statskassen. Men det Spørgsmaal frembyder sig saa straks, hvorledes det vil gaa i det omvendte Tilfælde. Hvis Overskønnet giver Rekvirenten Medhold, kan det meget let gaa saaledes, at det Kød, der skal skønnes over, imidlertid er blevet overgemt, det maa jo altid tage nogen Tid at faa Overskønnet sat i Værk; skal saa ikke den Mand eller det Slagteri, overfor hvem der oprindeligt er falden et fejlagtigt Skøn, som blev omstødt, have Erstatning for det Tab, der forvoldes derved, at det har været nødvendigt at kræve et saadant Overskøn. Saa er der Bestemmelsen i § 10, som siger, at for Kjøbenhavns Vedkommende skal der være et særegent Mærke forskelligt fra Eksportmærkerne. Vil dette nu ikke medføre, at slagtede Dyr, som indføres til Kjøbenhavn og Omegn med dette Mærke, som ikke er Eksportmærket, kan man ikke videre bearbejde, altsaa ikke bruge til